Írta: Ruzdija Russo Sejdovic
2013. december 05. csütörtök, 21:24 -

Phirav romene mahalasa maśkar e purane, bangarrde, phagle, kolibe thaj barake (na ?anav si kodo farbime, lekhavne vak čačes kerde) thaj me jakha peren pe bičajrali phuv thaj uštadi čik savi del ma godi pe štavime glina po časo e Artistimasko, po štavime morosko xumer angla e furunava. Thaj en-e ko čik dikhonpe e tragura varekaske phirimasko thaj pharimasko, guravde thaj bistarrde, bišunde dukhako thaj bihavazeske sigarimasko e manušengo save khere irinpe, svako djes xasarrde.

Anglunes dikhav po drom e animalenge tragura. Tragura e kamle thaj milovime mucengo, e čačavnenge thaj mrškime zhuklengo. E čhavrenge nange tabajenge tragura hamime e zhivutrenge tragorenca. Goleske e xiva n-e čik dikhonpe sar tragura neve isajengo, kompozicije si neve trajorengo. (O Darwin bipaćavnes xarundelas pi čhor, rodindos an-e neve trahura manaja varesave neve evolucijako.)

Gija phirav angle thaj duma kerav.

Kerav godjaveripe andar o vakto.

Haćarav sar xal amare bizhangle tragura pe phuv, vi mure. Sar o thuv kana xal e kontura katar o tasvir, polokhes zhi ko parrnipe, zhi ko mulipe.

Thaj haćarav, sar an-e amende e ćhinje, bangarde trajostar, anel bahval savi šiljarel e bubrekuri, an-o godjaveripe e kotora čhudine divesengo anel thaj čhuvel. Thaj an-e jakha o tazo ćidinjavol e čuče željengo sar izrape thaj zor trajimasko. O sunaripe jek dives po asvalt thaj beton maśkar e khera te phirav. E kale sulundajra e bokh te xan, o manuś te iklel andar o nangipe pe nakhlimasko thaj te resen kote kaj na numa ka sunaren, no o trajipe ka trajon.

Goleske me jakha peren tele po dukhavdo štavime drom sar kotora katar o kalime sastri an-o paj. Trajovav an-o izrape, thaj o časo pe muri morćhi maj polokhes zhal katar o časo savo po zido marel e momenturi čačimaske a na suneske.

***

Írta: Ruzdija Russo Sejdovic
2013. december 05. csütörtök, 21:24 -

Rovom az utat a roma nyomornegyedben, az öreg, düledezett putrik és barakok között (nem tudom, ez tényleg a valóság, vagy csupán festmény-szerű vízió) és tekintetem a kopár talajra hullik s a felverődő sárra, ami eszembe juttatja az agyagformázást a művészetórán, a kenyértészta bevágásait a sütés előtt. És ebben a sárban látszanak valakinek a nyomai, lépéseké, az elveszett embereké, értelmetlen sietségüké, akik minden nap itt érkezenek haza, hangtalan és hallhatatlan fájdalmaik titkos és feledett lépteivel.

Először látom az úton az állatok nyomait. Dédelgetett elkényeztetett macskákét, hűséges és kivert kutyákét. A gyerekek mesztelen talpacskáinak nyoma összekeveredik az állatok lábnyomaival. Közös bemélyedéseik a sárban úgy látszanak, mint egy újfajta teremtmény nyomai, kompzíciójuk egy új élőlényé. (Darwin hitetlenkedve vakarászná szakállát, az új élet jeleiben valamiféle új bizonyítékot keresve az evolúcióra.)

Így megyek előre és gondolkodom.

Elmélkedek az időről.

Érzem, hogy kebelezi be a mi esztelen nyomainkat a föld, az enyéimet is. Mint amikor a füst szétoszlatja a kontúrokat a kép körül, lassanként, egészen a fehérségig, a halálig.

És érzem, ahogyan az idő az élettől kimerült, megtört lényeinkbe szelet hoz, ami áthűti a veséket, s az értelembe a kidobott napok szilánkjait sodorja és veti ki. És a szemekben az üres kívánságok zacca gyűlemlik, mint az élet remegése és ereje. Arról álmodozom, hogy egy napon aszfalton és betonon járhatok itt a házak között. A fekete sorsokat felemészti az éhség, az ember kiléphet végre a múlt mezítelen nincstelenségéből, és elérhet oda, ahol nem csak álmodozni fog, hanem az életet fogja élni.

Azért tekintetem úgy hull az út fájdalmas masszájára, hogy a látvány belsőleg átalakít, mint a víz az edzéskor belé mártott fekete vasdarabokat. Remegésben élek, és lassan eljár az idő a bőröm felett, az órától amelyik a falon veri az igazság perceit és nem az álmokét.

(fordította: Pató Selam)